

דף טו.

עין משפט א.

יו"ד סימן רלו פעיף ד

ה. ו. נשבע לשנות הידוע כגון על איש שהוא אשה חייב משום שבועת שוא, וכן נשבע על שנים שהם שנים דבר שהוא ידוע לכל שהם שנים, וכן אם נשבע על דבר שא"א לעשותו כגון שלא אישן ג' ימים או נשבע שלא יאכל ז' ימים, או נשבע שלא יאכל מכל פירות שבעולם הרי זה שבועת שוא ומלקין אותו, וישן לאלתר ואוכל לאלתר.^ב

הגה: נשבע בסתם שלא יישן ושלא יאכל הוי כאילו נשבע שלא יעשה לעולם והוי שבועת שוא.

עין משפט ב.

יו"ד סימן ריג פעיף א

עין לעיל דף יד: עין משפט ג

עין משפט ג.

יו"ד סימן ריד פעיף א

א. דברים המותרים והידועים שהם מותרים ונהגו בהם איסור הוי כאילו קיבלו עליהם בנדר ואסור להתירם.^ל ע"כ מי שרגיל להתענות שלפני ר"ה או בין ר"ה ליום הכיפורים, וכן מי שרגיל לא לאכול בשר ולשתות יין מר"ח אב או מי"ז בתמוז ורוצה לחזור בו מחמת שאינו בריא צריך ג' שיתירו לו, אם בשעה שהתחיל לנהוג כך היה דעתו לנהוג כן לעולם ונהג אפי' פעם אחת צריך התרה, ויפתח בחרטה שמתחרט שנהג כך לשם נדר.

א. ב. לפיכך הרוצה לנהוג בקצת דברים המותרים סייג ופרישות יאמר

כ. דהנשבע שלא יאכל שבעה ימים הוי כנשבע להמית עצמו והוי כנשבע לבטל המצוה. ט"ז ס"ק ט.

ל. מברייתא בנדרים ט"ו ע"א, ובפסחים דף נ"ח ע"א, וכפי' התוס' שם. וכתב הברכי יוסף דדברים המותרים ונהגו בהם איסור להתירם, איסורו מדרבנן ולא מן התורה, ונפ"מ אם ישנו ספק אם הוא מנהג או לאו ספיקו לקולא דקיי"ל ספיקא דרבנן לקולא, מהרה"ג שלמה עמר ז"ל אב"ד דק"ק מראקש ע"ש.

בתחילת הנהגתו^מ שאינו מקבל עליו כך בנדר, וגם יאמר שאין בדעתו לנהוג כך אלא בפעם ההיא או בפעמים שירצה אבל לא לעולם.

א. ג. הנוהגים בדברים המותרים איסור, מחמת שסוברים שהם אסורים^נ א"צ התרה כלל, וי"א דאם טועה ונהג איסור בדבר המותר נשאל ומתירין לו בגי' כעין התרת נדרים.

ואם ידע שהוא מותר ונהג בהם איסור אין מתירין לו, דהוי כאילו קבלם על עצמו כאיסורים שאסרתן תורה שאין להם היתר לעולם.

הגה: והמנהג כסברא הראשונה.

עין משפט ד.ה.ו. יו"ד סימן רב סעיף כב

כב. יז. אמר לאשתו קונם שאת נהנית לי מהיום עד הפסח אם תלכי לבית אביך עד החג, הלכה לפני הפסח אסור ליהנות ממנה עד הפסח, ואפי' לא הלכה אסור לו ליהנות ממנה עד הפסח שמא תלך אח"כ ויעבור למפרע^ע.

דף טו:

עין משפט א.ב. יו"ד סימן רב סעיף כג

כג. אמר לה: קונם שאת נהנית לי עד החג, אם תלכי לבית אביך עד הפסח, אסור ליהנות מיד. ואם הלכה לפני הפסח ונמצא מהנה אותה, הרי זה לוקה ואסורה בהנייתו עד החג. ומותרת לילך לבית אביה משהגיע הפסח.

מ. כ"כ הב"י.

נ. ועכשיו נתברר שהוא מותר ומנהגן היה בטעות שנסתפקו בדבר ועכשיו נתברר שמותר, לא הוי כאילו קבלום עליהם בנדר.

ו. וכתב הש"ך בס"ק ה' עוד דה"ה אם היו סבורין שהוא איסור גדול ואח"כ נתברר שאין בו איסור כל כך לא הוי נדר. כמו בסי' רל"ב סעיף י'.

ס. כ"כ הרשב"א בתשובה, והר"ן בפ"ד דפסחים בפירוש השני בדברי הירושלמי.

ע. אוקימתא דר' אבא אליבא דר"י שם בדף ט"ו ע"א.

עין משפט ג.

יו"ד סימן ריג סעיף ג

ג. ד. אמר קונם עיני בשינה היום אם אני אישן למחר הרי לא יישן היום
שמא ישכח ויישן למחר^ב, אבל אם אמר קונם עיני בשינה למחר
אם אישן היום, יכול לישון היום ולא חיישינן שמא למחר ישכח נדרו
ויישן.

עין משפט ד.

אה"ע סימן סט סעיף א.ב

א. הנושא אשה מתחייב לה בעשרה דברים, וזוכה ממנה בארבעה
דברים^ז ואע"פ שלא נכתבו.
ב. העשרה דברים הם: ק מזונותיה, כסותה, עונתה, עיקר כתובה,
רפואתה, פדיונה, קבורתה, להיות ניזונית מנכסיו ויושבת בביתו אחר
מותו כל זמן אלמנותה, בנותיו ניזונות עד שיתארסו, בניה הזכרים ממנו
יורשים כתובתה יותר על חלקם בירושה שעם אחיהם.

עין משפט ה.

יו"ד סימן רלה סעיף א

א. המדיר את אשתו מתשמיש המטה שאמר בלשון זו קונם תשמישך
עלי הרי זה יקיים אותה שבעה ימים, בין שהדירה בפירוש לשבעה
ימים בין בסתם, ולאחר שבעה ימים יוציא ויתן כתובה^ה.

פ. הש"ך ציין לעיין בסוף סי' ר"כ ובסוף רל"ט.

צ. היינו אפי' לא כתבו הכתובה כ"כ הרמב"ם והביאו הח"מ.

ק. כתובות מ"ו ע"ב ומ"ז ע"ב וכן כ"א ע"א ונ"ב ע"ב ופלוגתא דתנאי אי דאורייתא אי
דרבנן, ולדעת הרמב"ם שלושתם דאורייתא, ולהרא"ש מזונות מדרבנן, ולהר"ן אף
כסות מדרבנן כ"כ בפ' נערה וכך היא דעת הרמב"ן שכל הפסוק לענין עונה הוא בלבד,
ועיין בפ"י הרמב"ן על התורה. ונ"מ אם אומרת איני ניזונית ואיני עושה, דלהר"ן הכסות
בכלל. ועיין ברמ"א סעיף ד' ובכ"ש ס"ק א'. ועיין בשו"ת "יביע אומר" ח"ג סי' י"ד, ט"ו,
ט"ז, י"ז באריכות גדולה שהעלה דדעת השו"ע דחייב מזונות מדרבנן וכדעת הרי"ף
והרא"ש. ושם הוסיף דאף בזה"ז שהחתן מקבל בקנין על כל השעבוד שבכתובה אין חיוב
המזונות אלא מדרבנן, ושאינן דעתו להשתעבד אלא לפי מה שחייבוהו רבנן. וכן העלה דגם
הבעל מוחזק במזונות ע"ש.

ר. ממשנה כתובות ס"א ע"ב. אבל אם הדירה רק לשבעה ימים יקיים. שם משמואל.
ומש"כ יוציא ויתן כתובה היינו באינו רוצה להישאל על נדרו.

יו"ד סימן רלד פעיף סז

סז. נד. הנודרת מתשמיש חל רק כשאמרה הנאת תשמישי עלי, אבל אמרה הנאת תשמישי עליך, אינו צריך להפר כיון שהיא משועבדת לו ^ש. וכן הבעל שאמר הנאת תשמישי עליך לא הוי נדר כי משועבד לה, אבל אמר הנאת תשמישך עלי הוי נדר.

הגה: הבעל שנדר שלא להתקרב לאשתו עד זמן פלוני אם עשה ברצון אשתו הוי נדר, ואם לאו אינו חל.

הגה: האשה שבקשה מבעלה לא לשמש עמה והבעל כעס ונשבע שלא לשמש עמה הגם שמחתה בו שלא ישבע חל הנדר כיון שבקשה ממנו הרי מחלה לו שעבודו ^ת, ומה שמחתה בו שלא ישבע עשתה זה שלא יכעוס.

יו"ד סימן רלד פעיף סז

עין משפט ו.

עין בסעיף הקודם

יו"ד סימן רלט פעיף ג

עין משפט ז.

ג. ה. השבועה חלה על דבר שאין בו ממש ^א כגון שנשבע שלא יישן או לא ידבר.

הגה: נידוי יש לו דין שבועה ^ב, וי"א דדנין בנידוי לחומרא ^ג שחל על כל דבר שחלה עליו שבועה, וכן על כל דבר שחל עליו הנדר.

ש. ממסקנת הגמ' בדף פ"א ע"ב, וכן בדף ט"ו ע"ב, ובכתובות ע"א ע"ב.

ת. ממהרי"ו סי' א', ואם המחאה ברור לנו שהיתה על מניעת תשמיש לא חלה השבועה. פ"ת ס"ק י"ב.

א. כיון שהוא אוסר את גופו על הדבר ולא החפץ עליו, וגופו יש בו ממש לא כן בנדר.

ב. ב"י בסוף סי' ר"ו.

ג. כתב הש"ך דשמתא וחרם ונידוי נותנים עליהם חומר נדרים ושבועה.